

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. február 5.
(csütörtök)

Szepesy László

A REMÉNYLETT DOLGOK VALÓSÁGA

Alapige: Zsidók 11,1

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”

Imádkozzunk!

Köszönjük azt Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ahogyan 2000 évvel ezelőtt ott voltál a halászokkal munka közben, ahogyan betegágy mellett megálltál, ahogy a bűnösök közé mentél, és magadhoz fogadtad őket, úgy jelen voltál a mai nap folyamán mivelünk is.

Köszönjük, hogy életünk viharaiiban, ha Rád tekintünk, akkor valóban lehetjük azt, hogy nem kell félnünk. És köszönjük Neked, Urunk, hogy áldásaidal és kegyelmeddel kísértél bennünket.

Köszönjük, Urunk, hogy elhoztál minket ide, és hogy most is várhatjuk Lelked által jelenlétedet, és várhatjuk azt a szót, amelyet az Atyától vettél, amelyet kijelentettél, szent Igédben leírtad, és most hirdettetni akarsz. Kérünk, segíts valóban Rád figyelni, Hozzád közelebb kerülni, megérteni életünkkel kapcsolatos akaratodat. És segíts nekünk, Urunk, hogyha megértünk ebből valamit, add, hogy akaratunk, engedelmisségünk, cselekedeteink ahhoz igazodhassanak. Kérünk, ajándékozz meg bennünket az engedelmisség lelkével, amely Téged keres, Rád tekint és Téged dicsőít.

Könyörgünk, hogy így szólíts meg bennünket, formáld minket, áldd meg ma esti alkalmunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Nagyon sok olyan élethelyzet adódik, amikor az ember hitét próbára teszi, amikor türelemre van szükségünk. A hit ugyanis megpróbálható, Isten ezt így adja nekünk, nem mindig állandó erősségű, nem egy olyan dolog, amely automatizmusként működik az életünkben. Hit által élünk, hit által tekintünk Istenre, hatással vannak ránk a velünk történő dolgok, és hatással vannak hitünkre is. S pont ezért nagyon sok esetben a próbatétel pont azt jelenti, hogy türelemmel tudjuk-e várni és megragadni azt, amit a hitünk is megragad?

A felolvasott igevers az előző versekhez kapcsolódik. A versbeosztás kicsit rosszul sikerült ilyen szempontból, mert már az új fejezetben van az, amit felolvastam: a 11. fejezet elején olvassuk ezt, hogy „*A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés*”. De sajnos mi is így olvassuk sokszor ezt az igeszakaszt, hogy elolvassuk a 10. fejezet végéig, abbahagyjuk, és máskor kezdjük a fejezet elején, és nem értjük, hogy miért írja ezt az első versben. Pál apostol nem osztotta fel a leveleit fejezetekre, ezért egyben érdemes olvasni azokat. Ezért érdemes arra is figyelni, amit korábban is írt, és így érthetjük meg ezt az egy igeverset is, hogy az szorosban kapcsolódik az előző igeversekhez. Hadd olvassam fel a 36. versről (a 10. fejezetből): „*Mert békecsendes **tűrésre** van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitői, hogy életet nyerjünk. A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Így más kontextusba helyeződik ez az igevers, és megértjük, hogy Pál a türelemről és a várakozásról beszélt, és annak bizonyításaként írja le ezt a sokszor idézett igeverset, hogy a hit szoros kapcsolatban áll a türelemmel. Mintha Pál apostol valami ilyesmit mondana, hogy nem fogjuk elérni megváltásunk célját, az üdvösséget, kivéve, ha türelmesek vagyunk és türelmesek maradunk.

Ugyanis a próféta azt mondta, hogy hitből élünk. Márpedig a hit olyan dolgok felé vezet el bennünket, amelyek még nincsenek jelen, amelyeket jelenleg még nem élvezünk. És értsük jól, testvérek, értelemszerűen olyan hitünk és olyan ígéreteink vannak, amelyek erre az életre vonatkoznak, és Isten ebben az életben beteljesíti, megadja az áldásait és megtartja az Ő szavát. De a hitünk tárgyának leglényegesebb dolgai még nem elért dolgok, még nem megkapott ajándékok. És ebből az következik szükségszerűen, hogy türelemre van szükségünk ahhoz, hogy várjuk a megígért dolgokat. És ezt fontos meglátnunk, mert manapság a hangsúlyt arra szoktuk helyezni a hittel kapcsolatban is, ami itt és most, a jelen pillanatban ragadható meg és élvezhető. A hit akkor jó – mondják némelyek –, ha már most megváltoztat teljesen, ha már most áldásban részesít minket, ha már most boldoggá teszi az életünket. Ez korunk betegsége, hogy mindent azonnal, most akar. Nincs benne a várakozás, nincs benne a türelem. Az igazi hithez tartozó lényeges dolgok azonban, mint a teljes bűnbo-

csánat, a bűntől való teljes megtisztítás, a természetünk teljes megigazítása, az örök boldog élet még mind-mind várat magára. Ahhoz, hogy meg is nyerjük ezeket, olyan hitre van szükségünk, ami türelemmel rendelkezik.

Ezért mondja Pál, hogy *„békeséges túrésre van szükségetek, hogy (...) elnyerjétek az ígéretet”*. Ő maga ne tudta volna, hogy az életben Isten mennyi mindent ajándékoz nekünk? Ő maga ne látta volna, hogy a szenvedések közepe miként tud megtartani Isten? Pál apostol mindannyiunknál jobban tudta és látta ezeket, de mégis maga irányítja a figyelmünket azokra az ígéretekre, amelyeket akkor fogunk megkapni, akkor fognak beteljesedni, amikor Isten előtt leszünk, és színről színre fogjuk látjuk Őt.

És hogy valóban türelemre van szükségünk, ennek bizonyítására hoz fel két érvet Pál apostol a felolvasott igeversben. Először is az az érve, hogy a hit *„a reménylett dolgoknak valósága”*, másodsor pedig azt az érvet hozza fel, hogy *„a nem látott dolgokról való meggyőződést”* jelenti a hit.

Az nyilvánvaló, hogy legtöbb esetben, amikor úgy gondoljuk, hogy ez az igevers a hit definíciója, akkor tévedünk, mert Pálnak nem az volt a célja, hogy itt egy definíciót adjon arról, hogy mit jelent a hit. A hit sokkalta több annál, mint ebben az igeversben le van írva. A Heidelbergi Káté nagyon jól összefoglalja, hogy a hit ismeretet jelent, szívbeli bizodalmat, igaznak tartást, és cselekedetet is. De nem célunk most a hitet teljesen definiálni, de annyiban szükséges ezt megemlíteni, mert sokszor úgy gondolunk erre az igeversre, mint a hit definíciójára. Ennél azonban több a hit.

Pálnak tehát nem ez volt a célja, amikor leírta ezt az igeverset, ő csupán a hitnek egy részéről, mondhatni összetevőjéről, mégpedig a türelemről beszél, és azt próbálja bizonyítani, hogy a türelem elválaszthatatlan a hittől. Tehát ne kiragadva értelmezzük ezt az igeverset, testvérek, hanem az előtte lévő igeszakaszt is hozzáolvasva, megértve, hogy Pál miért kezdett erről a dologról beszélni.

Most pedig nézzük meg, hogy mit is jelentenek a szavak, és mit jelentenek ezek az érvek, amelyeket Pál apostol itt felhoz. Először is nézzük meg a görög 'hypostazis' szót, amit úgy fordít a Károlink, hogy valóság, *„a reménylett dolgoknak valósága”*. Pál a hitet valóságnak nevezi, mégpedig a remélt dolgoknak a valóságát. Fontos hangsúlyoznunk a 'remélt' szót! Ugyanis Pál itt Isten ígéreteiről, és azok várásáról beszél, nem pedig a láthatatlan világról. Sokan olvasják ezt az igeverset, különösen ezt, hogy *„a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”*, és azonnal a láthatatlan világra gondolnak. Mégpedig ez alatt értjük a mennyet, az angyalokat, és minden mást, ami el van rejtve az emberi szem elől. Mintha a hit megnyitná a láthatatlant előttünk. Úgy magyarázzák ezt a verset, mintha a hit ezeknek a dolgoknak a valóságát jelentené. Mintha a hit egyenlő lenne a mennyben, vagy az angyalokban való hívéssel. És bár valóban hiszünk ezeknek létezésében, abban, hogy létezik egy szemünk számára láthatatlan világ, de Pál nem erről beszél itt. Amikor a nem láthatókról beszél, akkor Isten ígéreteiről beszél, amelyek még nem láthatóak, mert még nem teljesedtek be, nem lettek tökéletes valósággá, azok-

A REMÉNYLETT DOLGOK VALÓSÁGA

ról a dolgokról, amikről Isten megígérte, hogy majd megcselekszi velünk, amikor maga mellé vesz minket.

Tehát ebben az ígében a remélt dolgok valóságáról van szó. Azt pedig tudjuk, hogy amit várunk, amit remélünk, az nem az, ami a kezünkben van, az nem az, amit jelenleg élünk, hanem jelenleg rejtve van előlünk. Vagy legalábbis nem élvezzük még ebben az életben úgy, ahogyan majd később fogjuk, mert a látás és tapasztalás későbbre van halasztva, megígérve. Azaz Isten ígéretei még nem teljesedtek be életünkben, hanem várni kell őket. Pál ugyanezt tanítja a Róma 8,25-ben is, ahol azt mondja, hogy „*amit nem látunk, azt reméljük*”, és ebből következik az, hogy „*békességes tűréssel várjuk*”. Az apostol tehát arra emlékeztet minket, hogy a hit nem a jelenvaló dolgokra vonatkozik elsősorban, hanem olyanokra, amikre várni kell.

Pál mégis valóságnak nevezi a hitet. Kérdés, hogy akkor ez most ellentmondás? Mert a valóság jelenvaló, itt és most van itt. De a hit későbbi dolgokat remél. Akkor ez most ellentét? Ez a két dolog nem ellentmondás, ugyanis a hit által a remélt dolgok szilárdakká lesznek, olyan biztos talajt jelentenek számunkra, amelyekre bátran állhatunk, amely olyan, mintha már most jelenlévő lenne. Mintha jelenvalók lennének, mert bizonyosak, bár még ténylegesen nem birtokoljuk őket, még valójában nem történtek meg. A hit olyan dolog, ami közel hozza a távol lévő dolgokat, és alapoz a még meg nem történtekre.

Ugyanerről a dolgról beszél a vers második részében is (a második érvben), amikor a hitet olyan dolgok megjelenítőjének nevezi, amelyek nem láthatóak. A nem látható nem pusztán azt jelenti, hogy a szemünkkel nem érzékeljük, hanem hogy sehogy sem tapasztaljuk, mert még nincs itt. A hit azonban mégis megmutatja nekünk, láthatóvá teszi a láthatatlan dolgokat. A 'meggyőződés' szó, amelyet Pál használ – „*a nem látott dolgokról való meggyőződés*”, így mondja –, a görög szó jelentése bizonyítékot jelent, illetve olyasvalamit, ami láthatóvá tesz addig láthatatlan dolgokat, ahogyan egy bizonyíték is egy igazságot megjelenít, láthatóvá tesz, bebizonyít. Ilyen a hit is. A hit megjeleníti azt, amit jelenleg még nem látunk. Ugyanis gondoljuk végig, testvérek, hogy mi a bizonyíték számunkra, hogy valóban igaz mindaz, amit Isten előre megígért? Milyen zálogot kapunk Őtőle, hogy mi azt biztosnak tulajdonítsuk, hogy ne kételkedjünk abban, hogy az valóban úgy lesz? Egyedül a hit ajándéka, a mi hitünk a záloga mindennek. A Szentlélek az, aki bizonyosságot tesz bennünk mindezekről hit által. Kereshetünk különféle bizonyítékokat, érveket, de egyedül a hit tud minket bizonyossá tenni abban, hogy amit jelenleg még nem látunk, azaz Isten ígéreteinek megvalósulását, az mégis igaz, és mégis biztos.

Látszólag ez a két dolog, hogy „*reménylelt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés*”, egy ellentétpárt képeznek. Ugyanis hogyan reméljük azt, amit nem látunk? Honnan tudunk olyan dolgokról, amelyek még nem történtek meg, vagy amelyek még nincsenek jelen? Ennek az ellentmondásnak a megoldását a hitben találhatjuk meg. Ugyanis a hit által Isten Szentlélek számunkra rejtett dolgokat mutat meg, és olyan dolgokról ad ismereteket, amelyeket nem érhetünk el pusztán értelmünkkel, mert még nagyon messze

vannak. Az értelem csak a jelenvalót vizsgálhatja, csak azt értheti meg, ami velünk történik, de a hit lehetővé teszi, hogy egy kissé a jövőbe lássunk Isten ígéretein keresztül, mert az fog történni, amit Ő megígért. És ez a kettőség áthatja az életünket: a jelen valósága, hogy még nem kaptuk meg Isten ajándékait, de a bizonyosság a jövő felől, amit Isten megígért.

Gondoljuk végig, testvérek, hogy ez a kettőség hogy jelenik meg a gondolkozásunkban és a hétköznapi életünkben. Isten örök életet ígér nekünk, bár jelenleg még a halál felé tartunk. Bizonyossá tesz bennünket a boldog feltámadás felől, bár jelenleg még a romlásban élünk, és azt tapasztaljuk. Igaznak nyilvánít minket, holott jelenleg még bűn lakozik a szívünkben. Azt halljuk, hogy boldogok leszünk, pedig jelenleg még sok nyomorúságot és szenvedést kell átélnünk. Bőséget ígér nekünk, bár jelenleg még lehet, hogy éhezünk és szomjúhozunk. Isten azt ígéri, hogy gyorsan el fog jönni, de sokszor úgy tűnik imádságaink után, mintha késlekedne, minthogyha süket füllel hallgatná, amit mondunk.

Érezzük, testvéreim, az ellentétet a jelen és a remélt dolgok között. De a hívó embernek mind a kettőre nézni kell. „*A hit pedig a reménylelt dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Mi lenne velünk, és mi válna belőlünk, ha Isten nem támogatna bennünket reménnyel, és nem biztatna minket arra, hogy értelmünket emeljük fel a jelenlegi életünk sötétsége fölé az Ő ígéje és Lelke által? Isten arra buzdít minket, hogy ne csak szemünkkel a jelenvalót nézzük, hanem az eljövendőt, a remélt, a megígért dolgokat. Nem borítana-e el bennünket a kétségbeesés és a fájdalom, és a hiábavalóság érzete, annak érzete, hogy nincs igazán boldog élete az embernek, ha Isten nem ígérné meg, hogy mi vár ránk a jövőben? A hit által azonban Isten megtart bennünket.

Ha bizonyos szemszögből végiggondoljuk, testvérek, akkor a jövőnk sokkalta biztosabb, mint a jelenünk, mert Isten az, Aki biztosítja mindazt, amit megígért. Az Ő hatalma a záloga annak, hogy megvalósul a jövőnk. Sokszor a jelent látjuk, elcsüggedünk, megingunk hitünkben, „de hát hogyan lehetséges, nem látom az ígérek beteljesedését”, és Pál apostol azt mondja: béketűréssel és türelemmel várjátok az ígérek beteljesedését. Be fog teljesedni, legyetek bizonyosak benne. Nem látjátok, nem látható, de bizonyos. Helyesen nevezi tehát Pál a hitet olyan dolgok valóságának, amelyek még csak a reménység tárgyát képezik, és a nem látható dolgok bizonyítékának.

Ezek után (nem olvastam fel a további verseket, de) Pál rámutat arra, hogy a régiek, az ősatyák, úgymint Ábrahám, Izsák, Jákób, József és a többiek is, hit által voltak biztosak azokban a dolgokban, amelyeket Isten megígért nekik. Mert maguk itt a földön nem kapták meg azt, amit Isten megígért. Erről beszél a 13. vers: „*hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön*”. Az ígéretekre nézve élték le az életüket ezek az emberek. Nem nyerték meg az ígéreteket, hanem csak távolról látták és üdvözölték azokat, de bizonyosnak vették, hogy az úgy lesz. Nem úgy van-e sokszor, hogy mi inkább már most a jelenben, ha lehet, még ma el szeretnénk nyerni az ígéreteket? Bizonyítékokat követelünk nagyon sokszor Istentől! „Uram, Te meg-

A REMÉNYLETT DOLGOK VALÓSÁGA

ígérted! Akkor miért nem teszed meg?” És türelmetlenül – mert nem tudunk várni – követelözünk, és számon kérjük Istent. Mutasd meg, hogy amit ígértél, meg is teszed! – mondjuk sokszor Neki. A régiek sem kaptak bizonyítékot, hanem „csak” a hit bizonyosságát. A hit ugyanis bizonyossá tesz minket az Isten által megígért dolgokban. És ez a bizonyosság az, ami türelmünk, és a mi várakozásunk alapját képezi. És mivel nem kapjuk meg a megígért dolgokat teljes mértékben, ezért türelmesen kell várnunk azokat.

Ebben adtak nekünk példát a régiek. Hogyan kell hinnünk, és türelmesen várnunk? Most csak Ábrahám életéből hadd hozzak fel néhány példát, testvérek, hogy mennyire igaz ez az igevers, hogy *„a hit pedig a reménylelt dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”*

Ábrahámnak megígértetett, hogy Kánaán földje az ő utódaié lesz, és azt mondta Isten neki, hogy neked adom ezt az egész földet. És Ábrahám a hit bizonyosságával azon a földön élt és vándorolt. Ténylegesen még nem birtokolta, mert még voltak népek, városok, országok, királyságok, mégis Ábrahám úgy élt ott közöttük, mint a föld ura, mert tudta, hogy Isten az, aki neki adta és neki ígérte. Távol volt még a valóság, hogy megalakuljon Izráel országa, távol volt még a honfoglalás (több száz évvel később), mégis Ábrahám számára valósággá lett Isten ígérete.

Isten gyermeket ígért Ábrahámnak. 25 évet kellett várnia. Megingott ezalatt (megszületett Izmaél is), de Isten megerősítette később hitében, és megadta, hogy 25 év után, mikor ő már 100 esztendő volt, megszülessék az a gyermek. Mi volt a záloga Ábrahám reménységének? Miért várta ez az idős férfi, hogy valóban gyermeke születik? Magában bízott volna, vagy a csodadoktorokban, vagy bármi másban? Istentől kapott ígéretet, és ez volt az ő életének az alapja. Nem látott dolgok valósága. Hitte, hogy Izsák lesz az ő utódja, és hitte, hogy Izsákot Isten megtartja. Amikor fel kellett volna áldoznia őt az Úr parancsára, akkor is, Ábrahám nem ellentmondást látott a parancs és a korábbi ígéret között, hogy „áldozd fel őt”, és hogy „ő lesz a te utódod”, hanem hitte, hogy Isten képes akár még a halálból is visszahozni Izsákot, feltámasztani őt, mert az ígérek számára valóságok voltak.

Megígérte Isten neki: *„nagy néppé teszlek”* téged – 1 gyermeke született. Ha mondjuk 10 gyermeke születik, vagy 12, akkor emberi számítás szerint még remélhetett volna valamit, de Ábrahámnak 1 gyermeke született, és Izsáknak is csak 2. És Ábrahám kételkedett abban, hogy Isten nagy néppé teszi őt? Még Izmaél által is nagy néppé lett, hát még Izsák által. Mindezeket Ábrahám hit által fogadta el valóságként.

És legfőbb reménységét különös módon nem látta és érthette meg, hogy őáltala, az ő magjában áldást nyer minden nép. Jézus Krisztusban, az Ő kereszt-halálában, az Ő váltságában minden nép áldást nyerhetett. Ez aztán igazán távoli jövő volt Ábrahámhoz képest, és mégis reménykedett benne. Hitte, személyes üdvösségét is erre bízta.

És Isten nem hagyta őt cserben, mert ezt olvassuk a 16. versben: *„Így azonban jobb után vágyódnak – mármint az ősatyák –, tudniillik menyeyei*

után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessék, mert készített nekik várost” – a mennyei Jeruzsálemet. Lett volna lehetősége Ábrahámnak azt mondani, hogy „mindez nem valóság, amit Isten ígér nekem, nem látom azt, hogy beteljesedne, megvalósulna, ezért én nem is hiszem”? Lett volna lehetősége visszafordulni és visszamenni Úr-Kaszdimba? Lett volna. A 15. vers azonban azt írja: „*hogyha eszökbe jutott volna az, amelyből kijöttök, volt volna idejök a visszatérésre*”, de mivel idegeneknek és vándoroknak jelentették ki magukat, ezért vallást tettek arról, hogy többet keresnek, mint pusztán földi várost: mennyei hazát. És Isten megtartotta őket a hitben, megadta nekik a türelmet, megadta nekik a kitartást. „*A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.*” Mindannyiunknak „*békességes tűrésre van*” szükségünk, „*hogy az Isten akarátát cselekedvén*”, elnyerjük az ígéreteket.

Könyörögjünk Istennek, hogy olyan hitet adjon nekünk, amely bizonyossá tesz minket a nem látott dolgok felől, és a reménylett dolgokat pedig valóságossá teszi számunkra olyannyira, hogy türelmesen és reményteljesen tudjuk azokat várni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy önmagadat adtad miértünk, hogy mi a Te halálod által életet nyerhessünk, bűneinkre bocsánatot, kegyelmet, irgalmat, és a Te életed révén minden áldás a miénk lehet, mert Veled együtt örökösök lehetünk.

Köszönjük az Igében kijelentett minden ígéretet, minden ajándékot, amelyet meg nem érdemelt módon nekünk adtál. Köszönjük azokat az elődeinket, akik hitben élve türelemmel tudtak várni, és bár itt a földön nem nyerték meg az ígéreteket, és a földi dolgokkal nem elégedtek meg, hanem vándornak hitték magukat, mert tudták, hogy Te jobbat készítettél el számukra.

Bocsásd meg nekünk türelmetlenségünket, amikor annyi mindent itt és most azonnal akarunk, amikor ígéreteidet mintegy számon akarjuk kérni Tőled, magunkat Föléd helyezve bíróként. Bocsásd meg türelmetlenségünket.

Kérünk, Urunk, add, hogy a hitünk a reménylett dolgokat valóságnak tudja. És kérünk, erősítsd bennünk a reményt, hogy valóban, amiket várunk, azok meglesznek, bár most még nem látjuk őket, de Te garantálod, hogy bizonyosan meglesznek. Erősítsd hitünket, különösen azokét, akiket most szenvedésben, megpróbáltatásban, vagy próbatételben részesítesz. De könyörgünk mindannyiunkért is, hisz Szentlelked tudja csak gyümölcsként megteremni a mi életünkben a türelmet. Add, hogy Hozzád ragaszkodjunk mindvégig. Add, hogy a hétköznapijainkban is a láthatókat látva, de ugyanakkor a nem láthatókat pedig remélve tudjunk hinni Tebenned.

Támogasd, Urunk, gyülekezetünket, egyházunkat, add hogy vezetői mindig azokra tudjanak nézni, és afelé vezetni a Te népedet, amelyeket nekünk Igédben megígértél és kijelentettél.

A REMÉNYLETT DOLGOK VALÓSÁGA

Köszönjük, hogy Te minden napon velünk vagy a világ végezetéig, nem bánod meg sosem azt, amit ígértél, nem változik meg a Te szavad. Add, hogy ígéreteidet bizonyosoknak tudva már most tudjunk Téged dicsőíteni, Neked hála adni, megköszönni mindazt, amit értünk tétted, és nekünk adtál.

Őrizz továbbra is bennünket, és legyél Pásztorunk továbbra is. Kegyelmedben bízva és reménykedve kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Ének: 238,8-10 dicséret

8. Szent Lélek Istenünk, :/:
Vigasztaló Urunk: Bátoríts meg,
Oltalmaz meg, Igaz hitben,
Szerelmedben
Minden jókkal áldj meg!

9. Keresztben túrést, :/:
Adj boldog szenvedést,
Hogy abban ne Zúgolódjam,
És búban ne Tántorodjam,
Hozzád folyamodjam.

10. Légy erős gyámolom, :/:
Csak rád támaszkodom.
E világi Életemben,
Halálom után mennyégben
Véled legyek, Ámen.